

AZ ATYA ÉS A FIÚ

Megszóltat tehát Jézus, és ezeket mondta nekik: "Bizony, bizony, mondom néktek: a Fiú önmagától semmit sem tehet, csak ha látja, hogy mit tesz az Atya; mert amit Ő tesz, azt teszi a Fiú is, hozzá hasonló módon. Mert az Atya szereti a Fiút, és mindent megmutat neki, amit Ő tesz. Sőt még nagyobb feladatokat is fog rábízni, hogy ti csodálkozzatok.

János 5,19-20

A Szentírás szerint üdvösség kérdése az, hogy kinek tartjuk Jézust. Annak hisszük-e Őt, akinek önmagát kijelentette, s akinek a mindenható Isten is mondogta, vagy pedig másnak, kevesebbnek.

Ebben a bibliai részben Jézus részletesen bemutatkozik. Előbb egyes szám harmadik személyben beszél önmagáról, azután első személyben vall. Elmondja a programját is, mintegy a színpalán mögé enged látni, és szól arról, hogy mik cselekedeteinek a mozgatórugói, milyen célokat követ, és milyen eszközöket használ.

Azt állítja magáról, hogy Ő Isten Fia, aki egyenlő Istennel és mindenben az Ő akaratát hajtja végre. Ugyanakkor Ő az az Emberfia is, akiről Dániel könyvében olvasunk, aki a világ ítélő bírójára. Célja, hogy az Ő isteni életét átadja azoknak, akik hisznek benne. Eszköze egészen egyszerűen az Ő beszéde. Aki az Ő beszédeit hallja és meghallja, vagyis komolyan veszi, befogadja, az hinni fog és az kapcsolatba kerül vele.

Míndez, főleg a kiindulás, az emberi értelem számára érthetetlen. Mert ha egy Isten van, akkor hogyan van Fia neki, aki egyenlő vele? Ha egyenlő vele, akkor miért függ mégis ennyire mindenben tőle? Ha különálló személy, akkor mi magyarázza ezt a teljes egységet közöttük, hogy mégsem önállóan, függetlenül cselekszik?

Az egyistenhívő vallások, a zsidóság és az iszlám istenkáromlásnak tekintik a Bibliának ezt a tanítását. Noha ők többször elismerően írnak Jézusról, embernek tekintik Őt. Az a gondolat, hogy Istennek Fia van, vagy hogy egy embert Istenként tiszteljük, elviselhetetlen mindkét vallás számára.

Egészen természetes kell tartanunk, hogy emberi értelemmel felfoghatatlan az, amit a Biblia Isten lényegéről, a Szentháromságról mond. Hogyan egy a három, és hogyan három az egy?

Azért nem tudjuk ezt megérteni, mert Isten személyének a titka, Isten lény, lényege mérhetetlenül nagyobb, mint értelmünk befogadóképessége, és a nagyobb soha nem fér bele a kisebbbe. Viszont ha meg akarjuk ismerni Istent, tudomásul kell vennünk, hogy Ő így jelenti ki magát a Szentírásban, és aki ezt hittel elfogadja, azt utólag az értelmében is meggyőzi.

Péter apostol és Jézus egyik beszélgetéséből szépen kiderül ez, amikor Péter Jézus kérdésére válaszolva azt mondja: *"mi elhittük és megismertük, hogy te vagy a Krisztus, a Messiás, az élő Isten Fia."*

Elhittük és megismertük, hisszük és tudjuk. Ez a sorrend mindig. Akiben van annyi alázat, hogy bizalommal komolyan veszi Isten kijelentését, még akkor is, ha azt olykor az értelmünkkel nem tudjuk megfogni, azt Isten utólag értelmileg is meggyőzi, és teljes bizonyosságra segíti el. Ehhez kétségtelenül félre kell tenni a mi nagy öntudatunkat és a gőgnek mindenféle formáját. Már megszoktuk, hogy Jézust

úgy emlegetjük, mint aki Isten Fia. De ne feledjük, hogy az akkori füleknek ez szörnyű állítás volt. Nem véletlen, hogy Saul-Pál minden erejét összeszedve ki akarta irtani azokat, akik ezt a "borzalmat" vallották, vagyis Jézus akkori tanítványait. Egészen addig, amíg az élő Jézus Krisztus megszólította őt a damaszkuszi úton, és egy rövid párbeszéd során felismerte Saul-Pál, hogy ki az a Jézus, aki most beszél vele, és akiben sokan már hittek is. Ettől kezdve viszont semmi mást nem akart, csak engedelmeskedni Krisztusnak. Meggyőződött tapasztalatai alapján is arról, hogy igaz volt a róla szóló kijelentés.

Hogyan kell azt érteni, amit itt Jézus sokszor említ, hogy Ő Isten Fia, és miért olyan fontos, hogy ezt higgyük?

Ezt egyébként maga a mindenható Isten jelentette ki, amikor Jézus megkeresztelkedett a Jordánban: *"Ő az én szeretett Fiam, akiben gyönyörködöm, Őt hallgassátok!"*. Ez már akkor is érthetetlen és hihetetlen volt azoknak, akik ott voltak.

Amikor pedig Jézus arról kezdett beszélni, és a tettei ezt illusztrálták, hogy Ő egyenlő Istennel, de mégis mindenben tőle függ, akkor ez az értetlenség csak növekedett. Kicsoda hát valójában Jézus?

Mondhatnánk azt, hogy Isten akaratának a végrehajtója. Vagy egy képpel, ami nyilván mindig pontatlan, mondhatnánk, hogy Ő Isten karja. Benne van Isten ereje, Isten teljhatalma, de ezt a teljhatalmat semmire nem használja az Atyától függetlenül. Önálló személy, és mégsem önállóítja magát. Csak azt teszi, amit az Atya neki mond.

Mi ennek a tökéletes egységnek és teljes engedelmességnek az alapja? Így olvastuk ezt a 20. versben: *"Mert az Atya szereti a Fiút..."* Ennek a tökéletes engedelmességnek a táplálója a szeretet. Az Atya szereti a Fiút - csakhogy az Atya szereti ezt a világot is, az ellene fellázadt, vele szembehelyezkedett világot. *"Úgy szerette ezt a világot, hogy az Ő egyszülött Fiát adta, hogy aki hisz Őbenne, el ne vesszen, hanem örök élete legyen."* (Jn 3,16). Ezért nyújtotta le az Ő karját. A 18. zsoltárban olvassuk, boldogan mondja Istenről a zsoltáros: *"Lenyúlt a magasból, és felvett engem."*

Jézus Krisztus az Isten utánunk nyújtott karja. Ez a kép így pontatlan, de mégis a lényegét szemlélteti. Őbenne hajolt a Mindenható olyan mélyre, amilyen mélyre mi zuhantunk, hogy innen kiemeljen minket, hogy aki hisz Őbenne, ne pusztuljon el, hanem visszanyerje az elveszített igazi, teljes, örök életet. A Jézusban való hit, a benne való megkapaszkodás az egyetlen lehetőség az ember számára, hogy visszakerüljön Istenhez, visszanyerje elveszített pozícióját.

Hogy mennyire fontosnak tartotta Jézus ezt az önbemutatóját, az bizonyítja, hogy egy rövid beszéden belül háromszor ismétlődik ez: bizony, bizony mondom néktek... Ha egy akkori tanító, rabbi, valami nagyon fontosat akart mondani, akkor azzal kezdte: ámen, bizony. Ha ezt kétszer mondja, akkor még inkább hangsúlyozza, hogy itt valami nagyon-nagyon, sorsdöntően fontos következik. Ő három alkalommal mondja itt kétszer-kétszer.

"Megszóltat Jézus, és ezt mondta: Bizony mondom néktek: a Fiú önmagától semmit sem tehet, csak ha látja, hogy mit tesz az Atya; mert amit Ő tesz, azt teszi a Fiú is, hozzá hasonló módon. Mert az Atya szereti a Fiút, és mindent megmutat neki, amit Ő tesz. Sőt még nagyobb feladatokat is fog rábízni, hogy ti csodálkozzatok. Mert ahogy az Atya feltámasztja a halottakat, és életre kelti őket, úgy a Fiú is életre kelti azokat, akiket akar. Az Atya nem ítél senkit, az ítéletet egészen a Fiúnak adta

át, hogy mindenki úgy tisztelje a Fiút, ahogyan az Atyát tisztelik. Aki nem tiszteli a Fiút, az nem tiszteli az Atyát sem, aki Őt elküldte."

Ami azt jelenti, hogy igazi istenismeretre senki nem juthat Jézus Krisztus nélkül. És aki azt mondja, hogy hisz Istenben, vagy mint ahogy mondani szokták gyakran: ő hisz a gondviselő jó-Istenben, de Jézussal nem tud mit kezdeni, az bálványt imád. Egy elképzelt istenséget, aki nem azonos az Ábrahám, Izsák és Jákób Istenével, a Jézus Krisztus Atyjával, ennek a világnak a Teremtőjével, aki úgy szerette ezt a világot, hogy az Ő egyszülött Fiát adta érte.

Az szó szerint, betű szerint igaz, amit itt olvasunk majd egy kicsit később a János evangéliumában: senki sem mehet az Atyához, csak Jézus által. "*Én vagyok az ajtó*" - mondta egy másik helyen Jézus. Ő az egyetlen bejárat a mennybe. Csak rajta keresztül, csak vele együtt, csak Őreá való tekintettel juthat vissza Istenhez bárki. Ezért üdvösség kérdése az, hogy kinek tartjuk Jézust.

Mivel Jézus ennyire függött az Atyától, ilyen végérvényes és totális igen-t mondott Isten akaratára, ezért mondott mindig egyértelmű nem-et minden ördögi ajánlatra. Soha nem tett engedményt Isten ellensége számára. És ebből a teljes engedelmességből senki sem zökkenthette ki. Még az anyja sem.

Emlékezzünk a kánai menyegzőre, ahol elfogy a bor. Mária figyelmezteti diszkrétén Jézust, hogy nincs boruk, és várja, hogy Jézus valamit cselekedjék. És mi Jézus válasza: ez nem rám, és nem rád tartozik, "*nem jött még el az én óráim.*" Ez mit jelent? Nem az, hogy nem érdekel, nem fogok tenni semmit, ez azt jelenti: vettem az adást, de minden az Atyától függ. Most nem ugrom azonnal azért, mert te azt szeretnéd. Majd eljön az ideje, majd meglesz a módja, de ez nem rám és nem rád tartozik, hanem az Atyára.

Ez a teljes függés, ez a teljes engedelmisség az, amivel Jézus nekünk példát is adott. Mert aki mindezt hiszi, amiről eddig szó volt, annak a számára ennek következményei vannak. Tudniillik Jézus többször azt mondta az övéinek: "*ahogyan engem küldött az Atya, én is úgy küldelek titeket.*" Amilyen engedelmes Ő volt az Atyának, olyan engedelmesek legyenek a benne hívők Őneki. Ahogy Ő függött Küldőjétől, ez a bizalomteljes, szeretetteljes függés kell hogy jellemezze a benne hívőket is. Ámen.

AZ EGYHÁZI ÉV ÉS AZ ÜNNEPEK

A kezdeti egyszerű vasárnapi ünneplés köre az idők forgásával egyre növekedett, míg végül kialakult az egyházi év rendje. Ezt a régi egyházi évet ismertetjük a következőkben, szem előtt tartva, hogy miképpen alakították azt a reformáció előtt, alatt és után, s miképpen alakítjuk mi a saját egyházunkban napjainkban. Eközben nem foglalkozunk azzal, hogy „kezdetben a római egyház ünnepeit csaknem mind meg kellett tartamok a protestáns elődöknek.” A **részletekre** nézve azt is figyelmen kívül hagyjuk, hogy közel 450 évvel ezelőtt (1550- körül) a Heltai ágendája szerint a következő fontosabb ünnepeket tartották meg: **Januárban** kiskarácsony, vízkereszt, Szent Pál megtérése; **Februárban** Szűzmária beavatása, Szent Mátyás apostol napja (nálunk Mátyás király emlékezetére); **Márciusban** Jézus fogantatásának napja; **Áprilisban** Szent György napja és húsvét három napja; **Májusban** Jakab és Filep napja; **Júniusban** pünkösd három napja, Keresztelő János, Péter és Pál napja; **Júliusban** Magdolna és az Úrszine változása;

Augusztusban Bertalan napja, amelyhez kapcsolódik a fájdalmas hugenotta tömeggyilkosság emlékezte augusztus 24-én, Szent Bertalan éjszakáján, amikor több mint 2000 embert öltek meg; **Szeptemberben** Szent Mihály; **Októberben** Simon és Juda apostolok napja; **Novemberben** Szent András apostol napja; **Decemberben** karácsony, Tamás és János apostol, valamint István vértanú napja.

Ez az ünneprend az idők változásával többszörösen módosult, de célunk szempontjából a változásoknak nincs különösebb jelentősége. Mindössze egy bizonyos anyagot ismertetünk úgy, hogy az olvasó építő módon tájékozódhassék a **régi és a jelenlegi** ünneplések ismeretének a birtokában a hit központi kérdéseiről, valamint számos egyházi és nem egyházi gyakorlat–szokás értelméről.

Helytelen szóhasználatról úgy szoktuk mondani, hogy az egyházi év két részre oszlik: **ünnepes és ünneptelen** félévre. Ez a szóhasználat azért helytelen, mert az ősegyház tulajdonképpen ünnepe (amint láttuk) a hetente ismétlődő vasárnap volt, amely egész éven át **ünnepes** formálja az időt. Megfelelőbb gondolkozással inkább azt kellene mondani, hogy az év **egyik felében** külön-külön helyet nyerne az az ünnepek, amelyek az Úr Jézus életének kiemelkedő eseményeire (születés, kereszthalál, feltámadás stb.) vonatkoznak, s a **másik felében** találhatók azok az események–történések, amelyek Jézus üdvözítő beszédeinek és cselekedeteinek a hordozói. Mindez a keresztyén szabadsághoz tartozó egyházi beosztásnak az eredménye. A tulajdonképpen evangéliumi élet nem köthető sem helyhez, **sem időhöz**. Akinek nem minden napja karácsony, nagypéntek, húsvét és pünkösd vagy (az ünneptelen félévre gondolva) a Hegyi Beszéd ideje, a Pál megtérése és a Péter vallástételének a napja, annak lehet egy felületen mozgó ünnepi vagy épp ünneptelen keresztyénsége, de nem lehet az őskeresztyén példa szerinti mindennapos hívő élete. Az ünnepek nagy ajándékot jelenthetnek, de éppúgy veszedelmes gátlói is lehetnek (helytelen szóhasználat) az elmélyülő hitnek és a Szentlélek vezette engedelmes Krisztus–követésnek.

Ilyen figyelmeztetéssel és megfontolással kell **az egyházi év** segítő eszközét igénybe venni. Szükséges, hogy maradjanak el, vagy legalábbis ne legyenek döntő jelentőségűek az említett „gátlások”, s az ünnepek úgy foglaljanak helyet gondolkodásunkban, mint a hit ápolásának áldott „eszközei”; tehát mint eszközök, s nem célok. Példát mutat ebben a tekintetben a II. Helvét Hitvallás szerzője: „Mi magunk – írja Bullinger – a zürichi egyházban megtartjuk az Úr születésének, körülmetélésének, feltámadásának és mennybemenetelének, valamint Szentlélek kitöltésének, az Istent szülő Szűznek, Keresztelő Jánosnak, Istvánnak és az Úr apostolainak az ünnepét, de nem ítélünk el senkit, aki a vasárnapokon kívül más ünnepet nem ismer”. Az apostolok és a nyomukban járó bizonyágtevők összefüggésében a II. Helvét Hitvallás így ír: „Elismerjük, hogy a maga helyén és idejében nem haszontalan dolog a nép figyelmébe ajánlani az összejöveteleken a szentek emlékezetét, és a szentek példáit mindenki elé állítani követés végett.”

Az **egyházi év** advent első vasárnapjával kezdődik, a következő adventig tart. Beosztás tekintetében tehát nem egyezik a polgári évvel, de ismertetését igyekszünk úgy megoldani, hogy **párhuzamosan** lehessen szemlélni a kettős (egyházi és polgári) tekintetű időbeosztást: az egyházi és a polgári (társadalmi) kalendáriumot.

December

Az egyházi év – amint említettük – az **adventi idővel** kezdődik, közelebről pedig advent első vasárnapjával. Ez nincs egy meghatározott naphoz kötve, de első

alkalma mindig a karácsony **előtti 4. vasárnap**. Tehát az adventi idő négy teljes hét. Ha pl. karácsony (december 25) szombati napra esik, akkor az adventi idő jelentősen meghosszabbodik, mivel a november 28-i első vasárnappal kezdődik, amelyet követnek a következők: december 5. 12. és 19-én. Mivel pár napi eltéréssel az **adventi idő** mindig decemberhez tartozik, azért ezt a hónapot (a polgári decembert) „**Karácsony havának**” mondják régi idők óta, a karácsonyra nézés-, a karácsonyvárás folytán. A népnyelvben ez a „**Bak**” hava.

A **December** név a latin decem (=10) szóból származik. Jelentése: tizedik (december). Ugyanis egykor márciussal kezdték az esztendőt, s márciustól számítva december a tizedik hónap.

A négy adventi vasárnap csak abban különbözik egymástól, hogy az első alkalommal megterítjük az Úr asztalát. Ettől eltekintve az egész adventi idő a Krisztus jövetelére figyelmeztet (advenio = jövök, eljövök; adventus = megérkezés, Krisztus érkezése).

Az adventnek négyes tekintetét kell figyelembe venni. Először: Krisztus az, akinek eljöveteléről jövendöltek főként az ószövetségi próféták; az egész Ószövetség könyve végeredményben nem egyéb, mint Krisztusra irányuló előrejelzés. Másodsor: Krisztus az, aki a prófétai jövendölések szerint valóban eljött, megérkezett karácsonykor. Harmadsor: Krisztus az, akit az állandó mában, a mindenkori jelenben naponta várni kell, hogy újból minden napon megérkezzen; a jövetelvárás tehát legyen a szív állandó történése. Negyedsor: Krisztus az, aki a maga idejében eljön ítélni eleveneket és holtakat, amint ezt az Apostoli Hitvallás tanítja.

Az adventi idő után következik a **december 25-re eső karácsony**. „A szót átfordították (faragták – írja Bod Péter) a magyarok a latin incarnatio szóból”, aminek jelentése: megtestesülés. Tehát a karácsony az incarnatio magyarosított alakja; Krisztus Urunk születésének az emlékére ünnepeljük.

Valahányszor ajkunkra vesszük a karácsonyt, a testté tételt, mindig gondoljunk arra, hogy magában foglalja mindazt, amit az Újszövetség könyve, főként a Lukács és Máté evangéliuma első fejezetei leírnak az Úr Jézus születéséről (Máté és Lukács 1. 2. f.; Róma 1, 1–3; 1János 4, 2–3 stb.). A karácsonyi történet legrövidebb kifejezője a János evangéliumában található: „Az Ige testté lett és lakozék miközöttünk” (János 1,14), azaz a láthatatlan mennyei Atya (János 1,18) az ő egyszülött Fiában az „időnek” egy adott pontján látható és hallható alakban az emberek közé jött, Betlehem városkájának egy istállójában szűz Máriától megszületett, és az állatok jászlabán helyezték el. Ezért ő a jászol–bölcse gyermeke (Lukács 2, 7).

Erdélyben 3 napot szentelnek (többszöri úrvacsoraosztással) az ünnepnek, másutt kettőt vagy csak egyet. A lényeg itt sem maga a 25-i nap, hanem az, hogy az Úr Jézus naponta beleszülessék a szívekbe. Az igazi karácsony a hétköznapok karácsonya, a Krisztus-születés állandó történése.

A teológusok sokat vitakoznak az evangéliumi leírásról: lehetséges-e, hogy Jézus, a testté lett Ige Szentlélektől fogantatott, és szűz Máriától született? A hívő (a teológusokkal együtt) annak örvend (Lukács 2, 10), hogy a megváltó Krisztus születése nem test és vér akarásának az eredménye (János 1,13), hanem az ember hozzájárulása nélküli-, de az emberért végbement történés. Egy édesanyát, Máriát, vette igénybe Isten (Lukács 1, 31) a maga üdvözítő műve számára, hogy minden dicsőség az övé legyen a magasságban, és a földön békeséget nyerjenek a szívük jászlát felajánló emberek (Lukács 2,14).

A **december 25-i** dátumról sok vita folyt és folyik. A hagyomány úgy tartja, hogy „Titus Jeruzsálemből hozott volna Rómába valami írásokat az archívumból, s azokban látták a Krisztus születése napját. Az ő születésétől számlálni az esztendőket kezdte 525-ben Dionisius Exiguus, s azután felvették kivált a Nagy Károly (742–814) császár ideje után.”

Karácsony havára esik a református gyülekezetekben szintén ismerős és helyenként gyakorolt **Miklós** napja (december 6.). „Állítólag egy főember volt, aki árván maradván, gazdagságát elajándékozta a szegényeknek. A szomszédjában lakott egy szegény ember, kinek három felnőtt leányit nem lévén mivel kiházasítani; azon gondolkodott, hogy bordélyházba adja őket. De Miklós eszébe vevén az esetet, nagy summa aranyat vetett be az ablakon, amellyel leányit kiházasíthatta. Ebből költ az, hogy némely tartományban a szülék gyermekeiknek Sz. Miklós éjszakáján ajándékokat tesznek, s azt mondják, hogy Sz. Miklós hozta.”

Szintén karácsony havához tartozik a **karácsony estéje** a felékesített karácsonyfával és a hozzá kapcsolódó ajándékozásokkal, jóllehet a reformátusok sokáig nem gyakorolták ezt a szokást. Ezt nevezik némelyek „vigiliának” (éjjeli vigyázásnak – Lukács 1, 8), de általában **szent estének**. Megjegyzendő, hogy bizonyos hagyomány alapján „Krisztus fogantatása március 25-én történt”, s ennek megfelelően a születési dátum december 25.

A karácsonyfá nálunk csak az 1800-as évek elejétől jött szokásba. Talán „valahol Strassburg környékén születhetett meg a karácsonyfá szokása, mert ott 1605-ből idéznek róla feljegyzést” (Révai lexikon). A gyertyák és a fényszórók a betlehemi éjszaka világosságára-, s az ajándékozások a keleti bölcsek kincseire utalhatnak. Az egész estéli öröm pedig a Krisztus által hozott megváltás örvendeztető hírére: az evangéliumra figyelmeztet.

Ugyancsak a karácsony hónapjához tartozik a sok református gyülekezetben szintén gyakorolt és sokféle változatú **kántálás**. Bod Péter szerint ennek az az eredete, hogy „karácsony előtt harmadnapal ajtónként járkáltak, s valami verseket énekeltek a Krisztus születéséről, és jó szerencsés ünneplést kívántak, s eképpen maguknak pénzt, gyümölcsöt és holmi ennivalókat gyűjtöttek, akarván ebben követni a Krisztus születéséről hírt tevő betlehemi pásztorokat. Innen maradt a mi nemzetünknel is az a szokás, hogy karácsony éjszakáján a gyermekek, szolgák és akárkik énekelnek, dúdolnak, zerépatélnak ajtóról ajtóra járván, hogy maguknak valami pénzt és ennivalót gyűjtsenek, melyet aztán elvesztegessenek”. Megfigyelhető, hogy ez is olyan szokás, amellyel lehet helyesen élni, de ugyanúgy lehet engedetlenül visszaélni is. Mindenütt és minden visszaélésnek minősül az egyházban, ami Krisztust valami emberi érdeknek a szolgálatába állítja, vagy amikor Isten dicsősége helyett az egyházi ember (még ha jeles egyházvezető is) kerül előtérbe. A kántálásnak addig tart az értéke, ameddig a Krisztusról szóló bizonyosságtevés célját szolgálja.

A német evangéliumi protestáns kalendáriumok is nyilvántartják karácsony másodnapján az első **vértanú István** halálát (Cselekedetek 7, 7), harmadnapján a **János** evangélistáét, s december 28-án „**az apró szentekét**”. Ez a nap azokra a kis gyermekekre emlékeztet, „akiket Heródes megöletett a Krisztus születése alkalmosságával (Máté 2, 16–18)... Ezen a napon a gyermekecskéket jó reggel vesszővel megütögetik az atyák vagy mások, annak emlékére, hogy gyermekek szenvedtek a Krisztusért, s ezeknek is szenvedni kell a világi életben”. Karácsony havának utolsó ünnepi alkalma a „**Szilveszter**”. Ennek rendjén óév estéjén

harangozással és egyéb szokások (éneklés, vidámkodás, beszédek stb.) gyakorlásával búcsút szoktak venni az immár tovatűnt esztendőről. A Szilveszter nevet bibliai támpont nélkül viselte „az a római püspök”, akinek ajándékozta Konstantinos császár „Rómát és a tartományokat, amelyeket birtokol a R. Pápa, mivel a császárt a bélpoklosságból gyógyította volna meg”. Az elnevezés tehát nem kapcsolódik az Igéhez, jóllehet mindenféle használják és használjuk, sőt: mint régi hagyományt gyakoroljuk is. Ezen a téren sem vétkezőnk, ha evangéliumi magatartást tanúsítunk, vagyis az idők Urának a nevében számba vesszük a tovatűnt évet, s bűnbánatot tartva azért, amit rossznak minősít Isten, halát adunk neki mind azért amivel atyai gondviselése megajándékozott, illetve az ő ölébe helyezzük minden terhünket és próbatételünket. *(folytatása következik)*

Tőkés István: Hétköznapiak – Ünnepek

PRAYER

Unanswered Prayer – Unheard Answers

Are you experiencing unanswered prayer? Does God turn a deaf ear to some of your desperate pleas for healing, finances, or protection? We all experience irritation when our best efforts to communicate result in an unsatisfactory response -- or worse, no response at all. We wonder, “Did you ever receive my message?” When we pray, we often equate the lack of immediate tangible results with God rejecting our prayers. In James 5:13-16 we are urged to pray earnestly with the promise of “powerful and wonderful results.” Why would God emphasize the importance of prayer and then choose not to respond with a joyful answer?

When answering prayer, God responds first to our attitude, much as a parent responds to a precious child. Our childish actions and attitudes frequently affect a prayer’s desired results. Unforgiveness, selfishness, doubt, greed, pride, and stubbornness hinder God’s desire to answer prayer.

Unanswered Prayer – Unexpected Answers

Prayer is not a casual one-sided conversation. It is not “back-up insurance” guaranteeing a life free from pain and struggles. Prayer is actively acknowledging God as the source of all power and trusting that His answers, whether expected or unexpected, will accomplish greater things.

Unanswered Prayer – Understanding Answers

Sometimes, God will answer, “No” to our desperate prayers. Any delay or unexpected outcome must not dishearten us. What is God’s true purpose in answering our prayers? What does God want to complete in us through prayer? God wants us to bring our every need to Him as He answers (yes or no) according to His character and will. God will never grant requests contrary to His will. While receiving a “Yes” usually makes us happy, God never promised us happiness. Happiness is based on circumstances. God wants us to have everlasting joy - especially when He responds, “No, it will be done in My time, not yours. No, I will reveal My glory.”

In Luke 22:41-44, Jesus agonized over the events leading up to His death. In fervent prayer, His greatest desire was to give preeminence to God’s will, not His suffering

and pain. When we pray without ceasing, God always responds, and every answer brings joy.

DECEMBER HAVI ESEMÉNYEK

December 6: A mikulási disznótoros vacsorához a hurka-kolbászt készítette és adományozta Vörös Máté és Ilona. A sült húst Fövenyessy Katalin, a süteményt Fejér Anna, az előételt Vörös Ilona, Magyary Ilona, Kozák Piroska és Fejér Anna. A pénztárt kezelte Rác János, az élelmiszert árulta ifj. Orly Elvira.

December 7: az istentisztelet utáni ebédet készítette és adományozta Vörös Ilona és Máté. Segített Fejér Anna és Fövenyessy Katalin.

December 14: az ünnepi gyertyafényes istentisztelet után a gyülekezet megtekintette a Woodside Priory-i magyar cserkészcsapat betlehemes játékát. Az istentisztelet utáni ebédet készítette és adományozta Fejér Anna, az ebéd anyagához hozzájárult Kozák Piroska. A jelenlevő cserkészek számára az ebédet Fövenyessy Katalin adományozta.

December 21: az istentisztelet után csak kávézásra került sor.

December 25: a karácsonyi ünnepi istentisztelet keretében kiszolgáltatódott az úri szent vacsora. Kb. 60 személy élt az úrvacsora szentségével. Az istentisztelet utáni szeretetvendégséghez az ételadományokat a nőegylet tagjai készítették.

December 28: az istentisztelet utáni ebédet készítette és adományozta Gábris Kozák Ágnes. Segített Kozák Piroska.

DECEMBER HAVI ADAKOZÓK NÉVSORA

Joseph & Blanka Hajnal, Andrew Magyary, Jolanda Csontos-Pernyeszi, Leslie Andre, Norman & Mathilda Sossoman.

DECEMBER HAVI RENDKÍVÜLI ADOMÁNYOK

Joseph Jakaby, feleségem emlékére.....	\$ 100.00
Thomas & Barbara Herczeg, Tamás édesanyja emlékére.....	\$ 100.00
Sandor & Edith Hites, misszióra.....	1000.00
Gabriella Nagy, Miklós emlékére.....	\$ 50.00
Laszlo & Kathleen Nemeth, Kozák Imre emlékére.....	\$ 50.00
Maria A. Orosz, Kozák Imre emlékére.....	\$ 35.00
Iby Hidas, Éva Lóri emlékére.....	\$ 10.00
Szilvia Toth és családja, szüleim emlékére.....	\$ 500.00
Zoltan & Zsuzsanna Laszlo, Bonyhadi Tibor és Mihalik Ágnes emlékére.....	\$ 100.00

KARÁCSONYI ADAKOZÓK NÉVSORA

Maria Fulop, Agnes Kozak Gabris, Maria Nagy, Anne-Marie Thornton, Norbert Katona, Thomas & Barbara Herczeg, Norman & Mathilda Sossoman, Margaret Gombos, Tomany & Maria Szilagyi, Anna Carpenter,

Kristina G. Mozsary, Nandor & Maria Horvath, Charles & Veronica Radnoty, Julia Tosaky, Emese Varga Bihari, Istvan & Maryll Telegdy, Irma & Corina Breger, Terry Owen & Charlotte Balassa, Teresa & Charles Bennett, Laszlo & Maria Bakonyvari, Eni-Ko Inc, Andrew & Elizabeth Viranyi, G. D. Farnady, Karolina Fekete, Gabor & Blanka Magyar-Kope, W.R. Fawcett & Z. Kovacova, Laszlo & Gabriella Hegedus, Ann M. Jona, Joe & Patricia Elek, Eniko Vogt, Ferenc Foti, Hajnal Zoltan, Laszlo & Edith Dittert, Sandor & Ildiko Ronyai, Katalin Voros, Ernest & Maria Fulop, Dr. Sigmund & Gabrielle Csicsery, William & Eva Taggart, Catherine M. Foldszin, Martin & Anna Mandel, Zoltan & Piroska Bordas, Geza & Elizabet Kelemen, Margaret K. Magyar, Joseph Jakaby, G. Horvai, Miklos & Veronika Mogyorodi, Anastasia Herald, Zoltan & Marina Zansky, Judit Csejtey, Otto & Elizabeth Awakumovits, John & Kathy Kelemen, Arpad & Maria Vincze, Elvira M. Orly, Sandor & Edith Hites, Joseph & Ilona Lakatos, Miklos & Lidia Toth, Priscilla Kozak, Ludovic & Elisabeta Bajko, Timothy & Susanna Licko, Mate & Ilona Voros, Gyorgy & Boglarka Pataki, Leslie Andre, Jolanda Csontos-Pernyeszi, Laszlo Tokes, Francis & Natalie Johannes, Marta Moore, Julia Kocs-Meyers, Leslie & Anna Mohacsy, Gizella T. Megyesi, Gabor F. Kokeny, Julius & Erika Gaspar, Laszlo & Helma Toth, Karl & Katalin Fovenyessy, Joseph & Blanka Hajnal, John & Elizabeth Racz, Andrew & Ilona Magyar, Ilona L. Profota, David & Kamilla Voros, Emese Tivadar, Bill & Helen Varga, Denes & Rozsika Czanka.

2009. JANUAR HAVI ESEMÉNYEK

Január 1: az istentisztelet utáni ebédet készítette és adományozta Megyesi Gizella és Vörös Ilona. A süteményt készítette és adományozta Fejér Anna.

Január 4: az istentisztelet utáni ebédet készítette és adományozta Balassa Sára és Teddy Owen.

Január 11: az istentisztelet után sor került a Tóth Béla emlékére megrendezett megemlékezésre. Az istentisztelet és a megemlékezés utáni ebédet készítette és adományozta Magyar Ilona. Az ebédhez a körítést készítette Megyesi Gizella és Fövenyessy Katalin. A süteményt készítette Tóth Szilvia.

Január 18: az istentisztelet utáni ebédet készítette és adományozta Kádas Jutka. Segített Kádas Klára és Alex Lappe.

Január 25: az istentisztelet utáni ebédet készítette és adományozta Márton Erika és Derzsi Helga.

*Tóth Szilvia, édesapja emlékére \$ 2000.00 adományozott a Nőegyletnek.
Joseph Gross \$ 50.00 adományozott a Nőegyletnek.*

Jackie Korosy, a Valentine napi vacsora anyagának a megvásárlásához \$ 200.00 adományozott.

JANUÁR HAVI ADAKOZÓK NÉVSORA

Elvira M. Orly, No Name, Stephen & Martha Steiner, Edwin W. Phillip, Otto & Elizabeth Avvakumovits, Alexandru & Margit Domokos, Erno Balogh, Theodore & Jacqueline Korosy, Laszlo & Edith Dittert, Leslie T. Andre, Agnes Kozak Gabris.

JANUÁR HAVI RENDKÍVÜLI ADOMÁNYOK

Agnes Kozak Gabris, Tóth Béla emlékére.....	\$ 50.00
Priscilla Kozak, Tóth Béla emlékére.....	\$ 35.00
Joseph & Blanka Hajnal, Tóth Béla emlékére.....	\$ 30.00
Andrew K. Magyar, Tóth Béla emlékére.....	\$ 50.00
Lajos & Marie Nemeth, Tóth Béla emlékére.....	\$ 50.00
Ernest & Katalin Purcell, Tóth Béla emlékére.....	\$ 50.00
Elvira Orly & Philip Machell, Tóth Béla emlékére.....	\$ 50.00
Elvira M. Orly, Tóth Béla emlékére.....	\$ 50.00
John & Kasba Roberta, Tóth Béla emlékére.....	\$ 20.00
Jutka Kadas, zongorahangolásra.....	\$ 200.00

*A Presbitérium nagy szeretettel köszön
minden adományt és segítséget.
Az Úr Isten gazdag áldása legyen
adakozó testvéreinkkel!*

GYÁSZJELENTÉS

Szomorú szívvel tudatjuk, hogy **Palotás Dezső** testvérünk, 2008. december 19-én, életének 85-ik életévében, rövid szenvedés után megtért Teremtő Atyjához.

Palotás Dezső emlékére tartott gyászszertartás a Redwood City-i Magyar Református Templomban kerül majd megrendezésre, a megemlékezés dátuma az elkövetkezőkben lesz pontosítva.

Imádkozunk, hogy az Úr adjon csendes nyugodalmat elhunyt testvérünknek, a gyászoló családnak meg erőt veszteségük elviseléséhez és a feltámadásba vetett erős hitet.